

Prágai Tamás

THÉSEUS MAGÁNSZONETTJEI

Sz-N. I.-nek

Théseus

Protokoll, napirend, rutin unalomig: elfolyik
nappal, el éjszaka – ami felesleges,
mindenképp időtlen, mindenképpen elhagy.
Az infúzió vékony selyemfonalán

lecsepeg az áttetsző oldat, a vénák labi-
lis labirintusában tovább tekereg Ariadné fonala,
a láthatatlan szál. Az erekben észrevétlen elenyész,

már nem látod és nem tudod tovább követni.
Vajon meddig marad titok, hogy bent milyen

faarcú Minotaurus lappang és hallgat?

Ariadné

Már vérerek útvesztőiben kereslek, trombociták
és fehérvérsejtek közé szállni – miért, hogyan?! –,
odabent a test szűk járatainál finomabb
vércörök, vénák, szövetek árnyán

feldereng röntgenfény tested. Az eleven
test végre fölragyog, oszlani kezd a mélysötét,
enged a fagyosság, a derengés

halvány előterében végre látni véllek:
nekem a leggyönyörűbb nő örökre te vagy,

megértettem, mikor még nem láttalak.

Minotaurus

Vársz és lapulsz, mint a betegség. Tiéd a test,
de semmi egyéb. Májak, lépék, vesék és hörgők
lakója, tüdők, lebenyek mestere: rissz-rossz
útvesztőt tákoltál, látod, magad köré.

Valami vagy, de nem ismertelek soha.
Nem tudom, milyen fegyverrel tart a harc –
te vársz, és ez: stratégiád. A sötét idő,

véled, neked dolgozik. Szenvedés, kárhozat,
fájdalom, kín, törődés és halál. Ne remélj

semmit. Még nem léteztél, már legyőztelek.

Műhely, 2016/1.